

Een radarboot als zilvervloot

In deze serie verschenen

1. Een overval in de lucht
2. De jacht op het koperen kanon
3. Sensatie op een Engelse vrachtboot
4. Avonturen in de Stille Zuidzee
5. Drie jongens op een onbewoond eiland
6. De strijd om het goudschip
7. Tumult in een toeristenhotel
8. Drie jongens als circusdetective
9. Een dollarjacht in een D-trein
10. Een speurtocht door Noord-Afrika
11. Drie jongens en een caravan
12. Kabaal om een varkensleren koffer
13. Een motorboot voor een drijvend flesje
14. Een klopjacht op een kapitein
15. Een raderboot als zilvervloot
16. Nummer negen seint New York
17. Een meesterstunt in Mexico
18. Trammelant op Trinidad
19. Vreemd krakeel in Californië
20. Lotgevallen rond een locomotief
21. Pyjama-rel in Panama
22. Vreemd gespuis in een warenhuis
23. Wilde sport om een nummerbord
24. Hoog spel in Hongkong
25. Een vliegtuigsmokkel met verrassingen
26. Stampij om een schuiftrompet
27. Kunstgrepen met kunstschaten
28. Bombarie om een bunker
29. Ali Roos als Arie Baba
30. Heibel in Honolulu
31. Arie Roos wordt geheim agent
32. Cnall-effecten in Casablanca

*Een radarboot
als zilvervloot*

Willy van der Heide

Oorspronkelijk uitgegeven door: Stenvert, Meppel, 1954

© Willy van der Heide, 1954

© Nederlandse uitgave: Overamstel Uitgevers, Amsterdam 2015

© Omslagbeeld: Frans Mettes

Omslagontwerp: baqup

ISBN 978 90 499 2718 9 (paperback)

ISBN 978 90 499 2750 9 (e-book)

NUR 280

www.overamstel.com

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Een vader wordt uit bed gebeld

Het was kwart over twee op een hete augustusnacht in een hotelkamer aan de rand van Nijmegen. De zoele zomernachtwind woei binnen door open slaapkamerramen. Maar niemand sliep, daarbinnen.

‘Arie! Bel jij nou eerst je vader op, want ik geef je op een briefje dat er driedubbele herrie van komt. Herrie met sambal! De waterpolitie in Warmond gaat vast en zeker naar jouw of mijn huis bellen en dan zijn er drie boten getelijk aan!’

De dikke, sproetige Arie Roos goot zorgzaam een glas water leeg over het strakke verband rond Bob Evers’ verzwikte enkel en keek dan verontwaardigd om naar zijn goede, maar nu en dan verafschuwde vriend Jan Prins die, aan het hoteltafeltje gezeten, bezig was geld te tellen, met een potloodje berekenend hoeveel hij had uitgegeven.

‘Waarom bel jij *jouw* vader niet op? Waarom moet *ik* de kastanjes uit het vuur sleuren?’

Bob Evers, die achterover lag op het middelste der drie hotelbedden, met zijn verzwikte voet op een bouwmerk vervaardigd uit een platgelegde stoel met een hoofdkussen erop, grinnikte tevreden.

‘Ben ik effe blij dat ik veilig ver weg in Amerika woon. Waarom houden jullie niet op met bekvechten? Ik zal je een eerlijk voorstel aan de hand doen. Geef me een doosje lucifers. Ik gooi op. Kop is Arie die opbelt en Jan is kruis.’

Arie griste een eind worst van de tafel, brak er een stuk af en begon het vel eraf te pellen.

‘Amme nooit niet! Het is nu twintig over twee in het holst van de nacht. Ik heb nog nooit een nacht zo hol gezien. Ik hoor mijn vader al brommen als ik hem uit bed bel! Hij tiert half Amsterdam wakker!’ Jan Prins liet van verontwaardiging een zilveren gulden uit zijn vingers vallen.

‘Dacht jij dat de mijne van vreugde de trap af kwam huppelen als ik hem per PTT uit zijn bed bel?’

Bob Evers, vergenoegd met de handen onder het hoofd naar het plafond kijkend, waarschuwde vol leedvermaak: ‘Eén van jullie zal er toch aan moeten geloven, en op moeten bellen... We zijn nu door die erfenisjacht al twee dagen en twee nachten onder water gebleven.

Jullie weten wat jullie heren vaders hebben gezegd: géén gezanik meer met politiebureaus aan de telefoon.'

Jan en Arie keken elkaar aan: Zij keken lang en zuchtten diep. Maar midden in zijn zucht klaarde Jans gezicht plotseling op. Hij knipte met de vingers als iemand die een schitterend denkbeeld krijgt.

'Ik héb het, Arie, *ik* bel *jouw* vader op.' Arie krabde zijn oor.

'In plaats van de kolonel?'

'Natuurlijk. Zie je dat niet? Een prachtidee!'

Arie staarde zijn vriend aan, werd langzaam roder en barstte los:

'Jij lelijke, bange haas! Held op zuinige sokken!'

'Wat? Wie? Ik bang!'

'Natuurlijk! Ik wil ook wel *jouw* vader opbellen! Met plezier.'

'Nee, nee, jò. Dat is heel wat anders.'

De stem van Bob Evers kwam tussenbeide.

'Laat ik nou kop of kruis gooien. Of zal ik allebei jullie vaders opbellen?'

Daar was niemand geestdriftig over. Jan opperde: 'Kunnen we niet tot morgen wachten?'

Bob zei kort: 'Onmogelijk. Het moet metéén. Spijt me voor jullie, maar ik wil de zuidelijke helft van de Verenigde Staten verwedden dat die Hollandse waterpolitie van jullie allang alarm heeft geblazen. Die hebben onze namen en adressen in die lege scheldejol gevonden.' Arie maakte een zwaaiend armgebaar.

'OK dan. Veel gehoonde, altijd gesmade Arie Roos zal de koteletten wel weer uit het vuur vissen. Geef me die telefoon maar.'

Hij lichtte de hoorn van het toestel naast Bobs bed. 'Ik hoop dat dit gloriehotel nachttelefoons behandelt...'

Hij belde de nachtportier, gaf die het nummer op van huize Roos in Amsterdam, liet de hoorn vallen en ging met het hoofd in zijn mollige, sproetige knuisten op de rand van zijn bed een beetje zitten wanhopen. Bob Evers lag zacht te fluiten met een twinkeling van pret in zijn grijze ogen. Jan Prins telde geld en telde kolommen op... hij was een dubbeltje kwijt. De telefoon rinkelde schel door de warme zomernacht.

'Met kamer 318.'

'Hier komt Amsterdam voor u.'

'Dank u.'

'Hallo...?'

'Bent u dat, pa?'

Even stilte op de lijn. Jan Prins hield zijn potlood onbeweeglijk

midden in een kolom cijfers. Bob Evers floot niet meer. Beide jongens staarden naar het bezorgde, bolle gezicht van Arie Roos, over de telefoon gebogen. Arie hoorde een zacht gegrom uit de hoorn opstijgen, dat langzaam krachtiger werd. Dan barstte zijn vader los:

‘Of ik dat ben, *pa!*? Natuurlijk ben ik het, *pa!*. Wie dacht je dat er in mijn eigen huis, midden in de nacht, aan de telefoon kwam? De Binnenlandse Veiligheidsdienst?’

‘Ma,’ zei Arie. ‘Ma, *pa*. Die moet meestal ’s nachts de telefoon aannemen, als u geen zin hebt eruit te gaan. Luister eens, *pa*, wij...’

‘Ik luister niet. Als er geluisterd moet worden, ben jij het, die een nummertje gaat luisteren. Is dat duidelijk?’

‘Jawel *pa*.’

‘Vlerk, ik ben opgebeld door de Rijkspolitie te Water uit Warmond en...’

‘Dat klopt, *pa*. Want...’

Papa Roos brieste in de telefoon als een nijlpaard dat te lang onder de oppervlakte heeft vertoefd.

‘Niets klopt er, *pa!*. Luister eens hier, zevendaags stuk avonturenjager... Ik heb je duidelijk en in simpel Hollands gezegd, dat ik er voor paste om elke dag door een ander politiebureau te worden opgebeld, voor allerlei totebellerij en nonsens.’

‘Maar dit is geen nonsens, *pa*.’

‘Geen nonsens! Aap van een jongen, ik...’

‘Twintigduizend gulden hebben we verdiend in twee dagen, *pa*.’

‘Val me niet in de rede, vlegel. Ik zal... Wát zei je?’

‘We hebben twintigduizend gulden verdiend, *pa*.’

‘Wie heeft twintigduizend gulden verdiend?’

‘Wij, *pa*. Jan Prins, Bob Evers en ik.’

‘Je bent stapel.’

‘Ja, *pa*.’

Drie tellen stilte.

‘Dat verdien ik nog niet in een half jaar met mijn hele rederij.’

‘Nee, *pa*. Maar wij hebben ook geen rederij.’

‘Wat is dat voor geraaskal? Zei je: twintigduizend gulden met zijn drieën?’

‘Ja, *pa*.’

‘Onzin, jongen. Niemand ziet kans om in deze tijd eerlijk een dergelijk bedrag te verdienen. Als je toch op het pad der misdaad bent gegaan, dan...’

‘Nee, pa. Doodeerlijk. Net als toen dat aandeel van het goud in de Stille Zuidzee.’

‘Maar hóé dan toch in vredesnaam?’

‘Door een deel van een begraven schat op te sporen.’

‘O, lieve tante Lottie. Is het weer zo?’

‘Ja, pa.’

‘Een schat die in het water lag?’

‘Nee, pa. In de grond zat ie.’

‘Maar wat heeft de waterpolitie uit Warmond er dan mee te maken? Of zat die schat nog beneden het grondwater?’ Arie haalde diep adem:

‘Luister, pa. In Lisse staat een villa.’

‘Lisse stikt van de villa’s. En wat zou dat?’

‘Die villa waar wij het over hebben, heet ‘Serafina’. Daarin woont een jong echtpaar, dat Grimbos heet. De vader van mevrouw Grimbos heette Hissink, maar die is dood.’

‘Kan ik me indenken. Als mijn dochter trouwde met een vent die Grimbos heette, overleefde ik het ook niet. Schiet op, want het tocht hier.’

‘In die villa ‘Serafina’, pa, lag een schat begraven aan goud en juwelen, die daar door haar vader Hissink in de Duitse tijd was verstopt.’

‘Ah. En wist die dochter dat niet?’

‘Ze vermoedde het wel, pa, maar ze kon die schat niet vinden.’

‘Wel wel. En hebben jullie, slimmeriken, die *wel* gevonden?’

‘Ja, pa.’

‘Ik mag zes keer gloeiend gesoldeerd zijn. Hoe halen jullie die kunsten toch uit?’

Arie kneep één oog dicht tegen zijn beide vrienden, die in spanning zaten mee te luisteren.

‘Wij waren gewoon aan het zeilen, pa, heel gewoon. Op de Kaag.’

‘Dat gewone kennen we zo langzamerhand. Op de Kaag. Zeker. En toen kwam er natuurlijk een duikboot uit de Kaag omhoog, vol met boeven, hè? Met petten waarop te lezen stond: *Wij zijn boeven, volgons?*’

‘Het was geen duikboot, pa. Een motorbootje. Met één vent erin die verdacht deed.’

Vader Roos zei enkele krachtige rederswoorden in de telefoon en ging dan verder: ‘Ik ben nu achtenveertig lange jaren oud en ik heb mijn hele leven nog nooit iemand gezien, die verdacht deed.’

‘Wij schijnen daar een neus voor te hebben, pa.’

‘Een neus, zei je? Je krijgt die neus nog eens voorgoed platgeslagen of ze schieten er een zwaar kaliber kogel in. Hoe ging het verder met die verdachte vent?’

Arie zat heimelijk aan de telefoon te lachen. Die twintigduizend gulden hadden zijn vader zo razend nieuwsgierig gemaakt, dat hij zijn boosheid vergat, omdat hij nu met alle geweld eerst alles wilde weten.

‘Wij gingen die kerels na, pa, maar dat kregen ze in de gaten. Ze overvielen Jan en Bob en zetten hen eerst gevangen in een huisje op de Kaag en later in het ruim van een motorschip. En die kerels wisten wél, waar het goud precies verstopt zat.’

‘IJzersterk. Hoe wisten *die* dat dan?’

‘Van een Duitse soldaat die Johann heette. Die had het in ‘Serafina’ tijdens de oorlog gevonden en weer begraven. Sinds 1945 had hij gewacht op de kans om zijn buit op te halen, maar op zijn eentje lukte hem dat niet. Dus nam hij een paar Amsterdamse onderwereldfiguren in de arm.’

‘In de anno. Wel zo. En die onderwereldfiguren groeven die erfenis aan goud en juwelen op?’

‘Precies, pa. En smeerden hem ermee. Maar wij zaten ze op de hie-len en kregen ze te pakken.’

‘Met de buit?’

‘Met één kwart van de buit, pa.’

‘En de drie andere kwarten?’

‘Daar zitten we nu achteraan.’

‘Wel, alle... *Is* het weer zo! En waar leidt die jacht heen, hè? Naar Madrid? Naar Midden-Korea, Saskatchewan of Buiten-Mongolië?’

‘Niet zover, pa.’

‘Dat halen ie de sissende atoombommen! Maar waar komen nu die twintigduizend guldens vandaan?’

‘Wij krijgen één kwart van alles wat we van die erfenis opsporen als beloning, pa. Van het echtpaar Grimbos.’

‘Wacht... even rekenen... die hele erfenis is dus... viermaal 80.000... 320.000 gulden waard?’

‘Zoiets, pa. We weten het niet op een duizendje precies.’ Er kwam een geluid alsof pa Roos naar lucht hapte. ‘Dus... als jullie de hele erfenis weten te achterhalen, krijgen jullie tachtigduizend Hollandse guldens als aandeel?’

‘Precies, pa.’

‘Grote brullende brandsirenes! Jullie kunnen langzamerhand je eigen schoolgeld wel betalen, zeg.’

‘Met plezier, pa. En ik wil ook die processen-verbaal wel betalen die u altijd krijgt voor door gele stoplichten heenrijden.’

‘Geen brutaliteiten, jongen!’

‘Nee, pa.’

‘Overigens... Wat heeft nu die waterpolitie in Warmond ermee te maken?’

‘Helemaal niets, pa.’

‘Niets! Ben je nou betoeterd! Noem dat maar niets. Die vonden jullie scheldejol onbeheerd drijvend midden op de Kaag met al jullie kleren erin. Zo vonden zo ook mijn adres.’

‘O, dat klopt, pa. Toen Jan en Bob door die boeven waren overvallen, wisten die niet wat ze met de scheldejol moesten beginnen. Dus die lieten ze maar drijven. Zegt u maar tegen de politie dat alles O.K. is.’

‘Hoor eens even... Alles is lang niet O.K., zoals je dat zo luchtig noemt. Zijn jullie weer met pistolen aan het rondsluipen bij nacht en ontij?’

‘Wel bij nacht, pa. Niet bij ontij. Maar 7000 pop de man is geen slechte verdienste voor een dag of wat rondsluipen, wat zegt u?’

‘Nee, dat niet, maar...’

‘Maar wat, pa?’

‘Waar *zijn* die 20.000 pop nu?’

‘Hier bij ons, pa.’

‘Wat? Die hele 20.000 pop?’

‘Nee. De hele kwart erfenis.’

‘Wat! Tachtigduizend gulden!’

‘In gouden staven, pa.’

‘Ik mag door zes stoomlieren afgetakeld worden! Hoe *doen* jullie het! Ik ga mijn rederij eraan geven. Ik kan beter mijn zoon op vakantieavonturen zenden en leven van jouw losse verdiensten.’

‘Over losse verdiensten gesproken, pa... als wij ons aandeel in de erfenis in staven goud krijgen, weet u er dan weg mee?’

‘Met goud? Of ik er dan weg mee weet? Wat een vraag! Of iemand weg weet met goud. Och, ik kan er altijd klinknagels van laten slaan voor mijn schepen. Natuurlijk weet ik er weg mee, malloot. Zeg, Arie...’

‘Ja, pa!’

‘Eh... tracht een beetje te vermijden dat ik om de paar uren de politie aan de telefoon krijg, wil je?’

‘O.K., pa.’

‘En eh... doe verder wat voorzichtig aan.’ Arie schoot in de lach.

‘Ja, pa. Ik zal tijdig bukken, pa.’

‘Bukken, waarvoor?’

‘Als ze schieten, pa. Welterusten, pa. Belt u morgen de kolonel op?’

Vader Roos zuchtte:

All right. Ik bel Jans vader wel op. Volgende vakantie gaan jullie maar naar Amerika. Dan kan vader Evers voor de verandering die lol eens meemaken. Met Jan alles O.K.?’

‘Prima, pa. De groeten aan mams. Zeg maar dat ze twee staven goud van me cadeau krijgt. Van een kilo het stuk.’

‘Wat moet ze dáármee doen?’

‘Oorbellen van maken,’ zei Arie. ‘Laat ze haar oorspieren maar vast trainen. Welterusten, pa.’

Hij legde snel de hoorn neer, vóór zijn vader op een nieuw denkbeeld kon komen en keek zijn beide vrienden aan. Jan Prins zei bewonderend:

‘Dat heb je weer handig gedaan, dikke.’ Arie grinnikte:

‘Ik ken mijn vader. Toen hij hoorde dat we 20.000 pop hadden verdiend wist-ie weinig meer te zeggen. Hij heeft een enorm respect voor handigheid. Maar wat doen we nou?’

Jan Prins schopte zijn schoenen uit.

‘Naar ons bed gaan, dikke. Ik zal een gat in de dag slapen waar je met een Sherman-tank doorheen kunt rijden. Kijk eens naar de klok... drie uur in de nacht! Ik ben doodop.’

Tien minuten later lagen zij alle drie onder een laken te ronken, compleet met pleisters, verbanden en jodiumplekken, want de avonturen der voorgaande dagen hadden hun sporen heus wel nagelaten. Zij moesten eerst krachten vergaren voor de volgende dagen.

Nachtelijk sollen met een halve erfenis

Om kwart over drie op diezelfde warme augustusnacht slopen twee mannen en een vrouw, met een koffer bij zich, door de donkere bossen aan de overzijde van de Nederlands-Duitse grens, niet ver van Nijmegen.

‘Het is hier donkerder dan binnen in een bosneger, voor de drommel.’

‘Houd je waffel, man. De grenswacht hier heeft politiehonden!’

De man die voorop liep, had haren, zo witblond, dat zij een bleke vlek maakten in het dichte duister. Hij zocht zijn weg omzichtig, met beide handen voor zich uit tastend om niet onverwacht tegen een laaghangende boomtak te botsen, wat hem een oog zou kunnen kosten. De tweede in de rij was de vrouw, die een slip van de jas van haar voorman vasthield én hem op die manier volgde. Nummer drie in de kleine karavaan torste de koffer op één schouder en veegde af en toe met de mouw van zijn jas het zweet van zijn voorhoofd.

In de verte blafte kort en scherp een hond... vlak daarop knalde een schot. De drie nachtelijke sluipers stonden stil, kropen wat dichterbij elkaar en fluisterden in elkaars oren.

‘Ze zitten een smokkelaar achterna of zoiets.’

‘Als die vent dan maar niet deze kant uit vlucht.’

De vrouw klemde haar handen angstig om de armen der beide mannen en zei zenuwachtig:

‘Als die hond ons spoor vindt, zijn we er gloeiend bij.’ Eén van hen antwoordde korzelig:

‘Klets niet, Lottie. Die hond zit niet achter ons, op ons spoor, maar ergens rechts, een heel eind weg.’

De man voorop bromde gedempt:

‘Als we tenminste rechtuit hebben gelopen, Kapitein.’

‘Zijn we al ver van de grens af?’

‘Een anderhalve kilometer of zo.’

‘Dan moeten we zowat aan dat weggetje zijn.’

Ze stonden nog even te luisteren, maar geen hondengeblaf of schot verbrak meer de stilte van het dichte bos, waarin zelfs geen zuchtje wind de blaren deed ritselen.

‘Ik zou me heel wat veiliger voelen als het stormde of regende,’

bromde de achterste, met de koffer, die 'de Kapitein' werd genoemd.

De vrouw gaf de man met de witte haren een duw.

'Loop door, Hennie. Laten we maken dat we dat weggetje vinden. Dit bos geeft me de rolzenuwen. Mijn hart bonst zowat tegen mijn huig.'

In ganzenmars sloop het drietal weer voorwaarts, tussen de stammen door.

Deze nachtelijke tocht van het geheimzinnige drietal zou hen vermoedelijk zonder veel moeite bij het gezochte weggetje, twee kilometer van de Nederlands-Duitse grens hebben gebracht... als de witharige Hennie niet in een bomtrechter was getuimeld. Het gebeurde volkomen onverwacht en had een bron van veel vermaak kunnen zijn, als Hennie er de humor van in had kunnen zien. Die bomtrechter was een der vele, overgebleven uit de periode dat de geallieerden de Rijn overtrokken. Langs de rand van het kegelvormig gat lagen enkele door de explosie ontwortelde bomen, half vergaan en in het dikke duister praktisch onzichtbaar, zeker voor Hennie, die met zijn armen voor zich uit tastend wel lette op bomen, die netjes overeind stonden, zoals van ordentelijke bomen verwacht kon worden, maar niet op verraderlijk liggende stammen. Hij haakte met een voet achter een stomp tak, duikelde voorover, nam met de andere voet een wanhopige stap óver de stam heen en dook voorover in het niets. Zijn schorre kreet van schrik werd zeer snel en afdoende gesmoord, want hij belandde met een doffe plof in een dikke massa natte bladeren en half verrotte varens, ruim doordrenkt met regenwater. Deze dikke laag vette, verende blubber, waarop paddenstoelen geestdriftig tierden, nam de witharige man gastvrij op en liet hem ongaarne los. Met een zuigend, soppend geluid trok hij na elkaar beide armen uit de zachte blubber... en begon daarna eveneens te tieren, alhoewel op een andere manier dan de paddenstoelen om hem heen.

'Ssssst!' siste de waarschuwend stem van de Kapitein boven hem. 'Maak niet zo'n herrie! Wat doe je toch?' Hennie, trachtend zijn rechterbeen omhoog te hijsen uit de slappe en stinkende prut, grauwe terug:

'Wat ik doe, jou idioot? Wat dacht je dat ik deed? Mezelf omkleden voor een feest? Of Doornroosje zoeken?'

'Waar zit je ergens?'

'Hier beneden, karbouw. In een stinkend moddergat.'

‘Maar ik zie niets.’

Hennie barstte zowat van woede.

‘Ik ook niet, ezel. Geef me een hand en hijs me hieruit.’

‘Waar *is* je hand ergens?’

Hennie, omhoog kijkend, zag beide bovenlichamen van de Kapitein en diens vrouw Lottie flauw in omtrek afgetekend tegen het sterrenlicht dat zwakjes tussen de boomkruinen door kwam filteren.

‘Steek nu maar een hand uit, dan vind ik die wel.’

De Kapitein knielde achter de boomstam, stak een hand naar beneden, voelde die grijpen, gaf een kreet en trok zijn hand terug.

‘Wat was dat voor smerigheid?’

‘Smerigheid! Dat was ik!’

‘Het glibberde helemaal en het was nat. En het stinkt ook!’

Hennie was een woedeontploffing nu zo nabij, dat ernstig gevaar bestond dat de oude bomtrechter door de explosie enkele malen zou worden vergroot.

‘Alles glibbert hier! Alles is nat en alles stinkt. Wou je even komen ruiken? Trek me eruit, ezel. Dat is alles wat ik vraag.’

‘Kun je er niet alleen uit klimmen?’

‘Nee, dat kan ik niet, want ik sta hier tot over de knieën in de prut. Als ik één been omhoog hijs, zakt het andere dieper weg.’

‘Kun je je handen niet even afvegen?’

Hennie moest twee keer slikken voor hij, knarsetandend, kon antwoorden.

‘Zeker. Ik zal mijn nagels eerst nog manicuren ook. Heb je handdoek en zeep voor me? Word ik nog geholpen of moet ik de rest van de nacht hier doorbrengen tussen de vliegenzwammen?’

Lottie stelde nu voor:

‘Ik heb een wollen sjaal hier. Gooi hem die toe, dan trekken we hem er samen uit zonder vies te worden.’

‘Pas maar op dat je mooie wollen sjaal niet bevuild wordt!’ zei Hennie bitter en voelde het einde van de wollen doek zijn handen raken.

‘Eén... twee...’ een soppend, zuigend moddergeluid... nog twee ferme halen... daar kwam de figuur van Hennie over de boomstam heen klauteren. De twee anderen deinsden achterwaarts.

‘Man, je stinkt als een mestvaalt.’

‘Dacht je dat ik dat zelf niet rook?’ Lottie zei zenuwachtig:

‘Nu ruiken die politiehonden hem vast en zeker.’

‘Och, rol om met je politiehonden.’

De Kapitein bromde:

‘Niet alleen politiehonden ruiken hem. Half West-Duitsland ruikt hem. Je kunt je zo nergens vertonen, man. Zit je helemaal onder die stinkmodder?’

‘Nee,’ antwoordde Hennie woedend. ‘Niet helemaal. Maak je geen onnodige zorgen. Mijn neus en de achterkanten van mijn oren zijn nog schoon.’

‘Ellendig; dat we geen lucifer durven aanstrijken.’

‘Wat wou je daarmee opschieten?’

‘Kijken of je erg smerig bent.’

Hennie balde de vuisten, hief ze boven zijn hoofd en sprong op en neer van woede.

‘Daar heb ik geen lucifer voor nodig. Ik *ben* smerig. Ik ben enorm smerig. Ik ben kolossáál smerig. Ik ben zo onmetelijk smerig, dat twee ouderwetse stoombrandsputten een week werk hebben om deze rommel van me af te spoelen. Ben je nu ingelicht?’

Lottie klaagde:

‘Die viezigheid zit aan mijn sjaal, ook al.’

‘Praat zachter, Lottie! Smijt die sjaal maar weg.’ Lottie klaagde:

‘Laten we nu alsjeblieft eerst dat weggetje opzoeken. Hoe verder van de grens we komen, hoe beter.’

Hennie gromde instemmend.

‘O.K. Maar ik loop niet meer voorop.’

‘Beter van niet... Anders lopen wij in de geuren die jij nalaat.’

Zij gingen opnieuw op pad; de Kapitein voorop met de koffer, Lottie achter hem aan en Hennie als stinkend sluitstuk. Maar de Kapitein moest natuurlijk om de bomtrechter héén lopen om zijn weg te vervolgen en dat bracht hem uit de koers... niet veel, maar juist genoeg. Hennie had hen zuiver naar het oosten geleid, af en toe, als er een opening was tussen de boomkruinen, zich richtend op een sterrenbeeld. De Kapitein zwenkte één kompasstreek naar het zuiden af... en dat bracht de driemanskaravaan met een klap midden in een volgend avontuur.

Het is een eigenaardigheid van landsgrenzen, dat er grenspalen in de buurt zijn, taalverschillen, douanebeambten en in vele gevallen ook smokkelaars. En deze speciale avond lagen er twee smokkelaars in een droge sloot op de loer, vierhonderd meter ten zuidoosten van de bomtrechter waarin Hennie een onwelkom modderbad had genomen. Zij

lagen daar niet om de sterrenhemel of de gewoonten der nachtvlinders te bestuderen. Zij wachtten daar ongeduldig tot de twee concurrerende smokkelaars uit het duister zouden komen opdoemen, beiden beladen met vijftig kilo prima Hollandse koffie. De twee in hinderlaag liggende smokkelaars waren de twee verwachten niet bijster vriendschappelijk gezind, want deze laatsten werden ervan verdacht, dat zij twee nachten tevoren enkele balen koffie uit de geheime schuilplaats der twee eersten hadden gestolen.

Een diefstal, tussen smokkelaars onderling, is een vervelend iets, want men kan als smokkelaar moeilijk naar de politie rennen om aangifte te doen. De twee wraakzuchtige, bestolen smokkelaars hadden al één hele nacht vergeefs in die sloot liggen wachten en deze tweede nacht waren zij merkbaar aan het ongeduldig worden. De langste van de twee was knorrig en had slaap en moest telkens door zijn maat worden wakker gepord, wat beider humeur er niet zachtmoediger op maakte. De kortste van de twee werd intussen herhaaldelijk door mieren gebeten en toen zij ten laatste het zachte knappen van takjes in de duisternis van het bos vernamen, waren zij ongeduldig en nijdig genoeg geworden om met hun blote vuisten een koppel smokkelende olifanten een pak slaag te geven met hun eigen slurven.

‘Jawohl!’ beet de korte de ander in het oor, hem wakker schuddend, ‘Hans! Dort kommen sie!’

‘Gut!’ gromde Hans terug. ‘Ichnehm den ersten, du den zweiten!’
‘Einverstanden.’

Op handen en voeten slopen zij de sloot uit en ieder naar een boom, waarachter zij zich oprichtten. Het zachte knappen van takjes en het ritselen van schoenen over bladeren kwam regelmatig naderbij... dan doemde de gestalte van een man met een pak op de schouder uit het duister op.

‘Los!’ riep Hans, sprong achter zijn boom vandaan, haalde zijn rechtervuist naar achteren en deed een klap uit die veertig meter in de omtrek de eekhoorns van schrik uit de boom deed rollen. De man met het pak sloeg steil achterover... en verdween voor een ogenblik in het duister. Vlak daarop klonk een schelle vrouwengil... dan de ontstelde stem van Karl:

‘Hans... Mensch! Der zweite ist eine Frau!’

Hans tuurde in het duister, luisterde even en waarschuwde: ‘Dort geht noch einer!’

Er ging er inderdaad een vandoor... namelijk Hennie, die geheel

achteraan had gelopen en dit het juiste moment achtte om met moeder en al voorlopig de kuiten te nemen.

‘Zorg dat die vrouw haar mond houdt!’ beval Hans onderdrukt, stak een bijna geheel verduisterd zaklampje aan en bescheen daarmee de gestalte van de Kapitein, die bewusteloos en in ongedwongen houding op Rijksduitse bosbodem lag te ademen... de koffer die hij had gedragen enkele meters achter zich. Karl intussen, kort maar gespierd, hield één arm om Lottie heen, met de andere hand haar mond dichthoudend. Het kostte Hans maar één korte blik om te ontdekken, dat de man die hij met een deskundige klap buiten westen had gemept, niet de koffiedief was die hij zocht.

‘Was ist im Koffer?’ informeerde Karl, over Lottie’s schouder heen loerend.

Deze twee Duitse beroepssmokkelaars behoeften geen langdurig overleg. Het was hun zonneklaar, dat zij per vergissing een stel onbekenden hadden overvallen, maar dan toch onbekenden met wie het óók geen zuivere koffie was. Wie gaat er anders in hel holst van de nacht in de buurt van de grens door een bos rond pionieren? Hans deed een paar passen opzij, naar de plaats waar de koffer was neergevallen, maar nauwelijks was de smalle lichtbundel van zijn lantaren erop gevallen, of Lottie begon weer verwoede pogingen te doen om zich los te wringen. Zij schopte met de hakken van haar schoenen achteruit, beet Karl in diens duim en vocht als een boskat.

‘Alle Wetter!’ gromde Karl, zette de vingers van zijn rechterhand in haar nek en kneep. Een goede greep in de nek is voldoende om zelfs de meest koppige vechtersbaas tot rede te brengen en ook Lottie kwam zeer snel tot bedaren, al snikte ze ook van machteloze woede. ‘Bandieten!’ hilde ze. ‘Rovers! Dat zal ik jullie betaald zetten! Blijf van onze bagage af!’

‘Ruhe!’ gromde Karl, kneep even iets harder en sloeg zijn makker met belangstelling gade. De koffer bleek niet eens op slot te zijn. Bovenop lagen enkele mannenbroeken... een paar overhemden... en daaronder een kussensloop, dat een grote hoeveelheid harde voorwerpen bevatte. Hans opende het sloop, scheen erin met de bundel van zijn lamp en liet een zacht, langgerekt gefluit horen. ‘Mensch!’ riep hij gedempt, greep in de zak en haalde er een handvol glinsterende voorwerpen uit. ‘Sieh’ mal! Schmuck!’

‘Schmuck’ was een wel wat goedkoop woord voor de collectie brillanten ringen, met diamanten bezette broches en armbanden met

edelstenen die de helft van het kussensloop vulden. De twee smokkelaars werden er stil van. Eén greep in die Ali Baba-achtige voorraad juwelen bracht hun méér geld op dan zij met jaren moeizaam baaltjes koffie smokkelen konden hopen te verdienen. Dat het hier eerlijke toeristen zou kunnen betreffen, die met een koffer door het bos aan het wandelen waren, was te zot om aan te nemen. Wie vervoert er, als eerzaam toerist, een fortuin aan losse juwelen, lukraak in een kussensloop? Het wisselen van enkele korte woorden van overleg was voldoende. Karl bleef achter om een oogje en een handje te houden op Lottie, terwijl Hans er overhaast tussenuit trok om touw te halen.

Toen hij korte tijd later terugkeerde met een rol sterk koord, was hun eerste werk, Lottie en haar man, de Kapitein, de armen achter hun rug aanéén te snoeren. De Kapitein, die nu een beetje begon bij te komen, kreeg zijn eigen stropdas opgefrommeld tussen de tanden geduwd. Lottie's mond werd gestopt met de helft van haar sjaaltje (dat zij toch maar niet had weggegooid, bij nader inzien). Het was de bemodderde helft, maar op zulke kleinigheden keken beide smokkelaars niet. Daarna werd de rechter elleboog van de Kapitein vastgesjord aan de linkerarm van zijn echtgenote en zo ging het span op weg, af en toe aangepord door Karl en voorafgegaan door Hans met de kostbare koffer. Zij hoefden niet ver te gaan. Na drie minuten sjokken hielden zij halt bij een half met struiken overgroeide bunker, gedeeltelijk van hout en deels van beton, blijkbaar haastig door de Duitsers gebouwd omstreeks het einde van de oorlog. Lottie en haar echtgenoot werden door een lage ingang naar binnen geduwd. De verduistering werd van de zaklamp weggenomen... de nu bredere lichtkring onthulde een smalle gang van vuil beton, leidend naar een vochtige, mufte ruimte van zes bij vier meter, die blijkbaar eens het manschapsverblijf was geweest. De schietgaten waren met zand dichtgegooid. Het enige meubilair van dit hok bestond uit ruwhouten kisten met hier en daar een stompje kaars erop vastgeplakt. Aan het plafond hing een roestige stormlantaarn van het soort dat 's nachts bij opgebroken straten wordt gezet. Karl wees met de lichtbundel van zijn lamp naar enkele ijzeren ringen, die in de betonwand aangebracht waren.

'Voeten aaneenbinden en dan aan die ringen vastmaken. Schiet op!'

De Kapitein, wild van woede, probeerde nog te schoppen, maar dat hielp hem weinig. De twee smokkelaars hadden onverwacht een compleet fortuin uit de nacht zien vallen en zij waren niet van plan, lang te zeuren; zulk een kans krijgt een nederige smokkelaar maar één

in het leven, daarvan waren zij overtuigd. De enkels van Lottie en haar man werden aan elkaar gebonden met echte Duitse degelijkheid en met touw van solide Duitse kwaliteit. Toen dat gebeurd was, lagen zij hechter verbonden dan huwelijksbanden ooit hadden kunnen doen. 'Voor de warmte en de gezelligheid,' merkte Hans grinnikend op en verankerde hen tenslotte met enkele stukken stevig ijzerdraad aan twee ringen in het beton.

Een laatste blik in het rond... een spottende afscheidswuif... en de smokkelaars verdwenen met de koffer. Zij hadden een goede nacht gehad.

Intussen was er natuurlijk méér geschied. Men kon namelijk van Hennie, de witharige erfenisjager, zeggen wat men wilde (en in de loop der jaren hadden heel wat mensen lelijke dingen van hem gezegd) maar laf was hij in geen geval. Dat hij, toen uit het duister onverwacht enkele mannen te voorschijn sprongen, er in galop vandoor was gegaan, was niet zozeer een blijk van lafheid als wel van gezond verstand. Hij wist niet hoevéél overvallers er waren en helemaal niet, wat voor sóórt overvallers het waren. Het konden zeer goed met vuurwapens uitgeruste douanebeambten zijn... en dan was elk verzet natuurlijk waanzin. Hennie was dus begonnen met in het duistere bos onder te duiken, wat niet zo'n kunst was, temeer omdat hij al spoedig bemerkte dat niemand hem probeerde te volgen. Scherp luisterend kon hij aanvankelijk alleen gedempt gepraat horen, maar kort daarop zag hij een zwak lichtje tussen de stammen dóór schemeren: het lampje van een zaklantaren zoals hij, omzichtig naderbij sluipend, ontdekte.

Toen na verloop van tijd dat lichtje zich begon te verwijderen, was het voor hem niet moeilijk, het te volgen en zo, met plakken drogende modder links en rechts van zijn kleren afvallend, kwam ook Hennie terecht bij de donkere massa van de voormalige Wehrmachtsbunker waarin de twee gevangenen plus hun begeleiders verdwenen.

Het kostte Hennie weinig moeite, twee en twee bij elkaar op te tellen. Dat hun overvallers geen geüniformeerde personen waren, had hij tijdens zijn achtervolging duidelijk genoeg kunnen waarnemen. Bovendien was hun geheimzinnige wijze van doen niet bepaald die van opsporingsambtenaren. Dit waren dus gewone bandieten... die natuurlijk de ongelooflijke buit aan juwelen in de koffer hadden ontdekt.

Toen de twee duistere figuren een kwartier later weer uit de bunker

te voorschijn kwamen... met de koffer bij zich... volgde Hennie hen wederom. Iemand anders, een tikje weekhartiger van aard, zou misschien eerst de bunker zijn binnengeslopen om te zien of Lottie en haar man geen glaasje water of een aspirientje nodig hadden... maar dat had weinig zin, vond Hennie. Lottie en de Kapitein liepen niet weg. Maar de twee kerels met dat kostbare koffertje liepen wél weg. Dezen wenste hij in het oog te houden... wat steeds gemakkelijker werd, want in het oosten, waar de zon zou opgaan, begon de hemel al een beetje lichter van tint te worden. De eerste vogels floten in de boomkruinen.

Het duurde niet lang, of het edele drietal dat zulk een intens belang stelde in de koffer met juwelen, bereikte een smal, slingerend weggetje, juist breed genoeg voor een paard met kar of een auto en bestaande uit rul zand met hier en daar wat puin ter verharding. Daar, op dat weggetje, begonnen de moeilijkheden. De twee smokkelaars keken op, naar de hemel die steeds sneller licht begon te worden en bleven staan om te overleggen over het probleem, zo klaar als een klont, dat twee bekende beroepssmokkelaars niet bij het krieken van de dag met een koffer moeten gaan zeulen over een weggetje vlak bij de grens. Doen zij dat tóch, dan kunnen zij elk ogenblik een aanroep verwachten van een argwanende douanebeambte, die erg benieuwd is, wát zij wel in die koffer transporteren. Aan de andere kant was Hennie zelf óók niet vrij van netelige problemen. Hij torste weliswaar geen koffer, maar wel ettelijke ponden modder, prut en blubber, die langzaam op zijn kleren begonnen te drogen en hem min of meer het aanzien gaven, of hij kort tevoren was geboetseerd. Zulk een figuur op de openbare weg pleegt óók de belangstelling op te wekken van geüniformeerde personen.

En terwijl deze drie hoofdpersonen nog tussen de boomstammen langs de rand van de weg stonden te piekeren, naderde uit de verte een knetterend, rammelend geluid... Uit de grijze ochtendschemer doemde een bouwvallige vrachtauto op: een vehikel waaraan zowat alles klepperde: de gerafelde spatborden, de uitlaat die er met een stukje ijzerdraad los onderaan was gebonden, de portieren van de cabine die op en neer hotsten in hun gammele scharnieren... kortom: een voertuig dat eruitzag of het de Duitse veldtocht door Rusland had overleefd, driemaal was gebombardeerd en tenslotte met onderdelen van wasmachines opgelapt. Het zou op de Duitse hoofdwegen voorzeker geen vijfhonderd meter hebben kunnen sukkelen, zonder zeven man